

in.ihned.cz/zahranici

The Alluvian patří Fredu Carlovi, šéfovi firmy Viking Range, která vyrábí komerčně úspěšné trouby a další luxusní zařízení do kuchyní. Víkendový balíček, který The Alluvian nabízí, zahrnuje kurs vaření v blízkém kulinářském institutu spadajícím pod Viking Range, anebo půlnoční toulky „Midnight Ramble“ spočívající v noční návštěvě Johnsonova hrobu u místního kostela.

Nejpopulárnější hotel v Deltě
The Alluvian

Nejenže návštěvníci uvidí samotný hrob, ale také si mohou vyslechnout místního hudebníka. Ten jim zpívá a vypráví Johnsonův životní příběh. A samozřejmě, že ani nevynechá legendu, která bluesman upsal svou duši ďáblu výměnou za jedinečný talent. Anebo třeba příběh o jeho úmrtí, jak byl otráven manželem své milenkky.

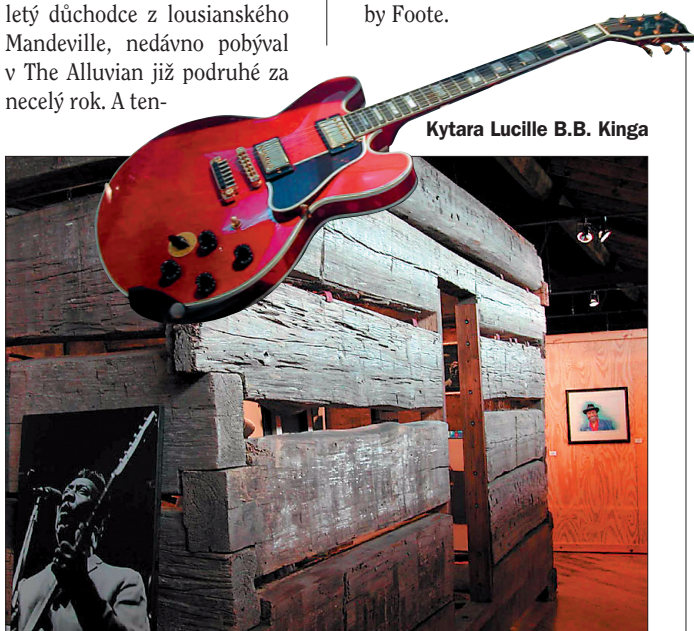
Fred Hebert, osmašedesátiletý důchodce z lousianského Mandeville, nedávno pobýval v The Alluvian již podruhé za necelý rok. A ten-

tokrát se rozhodl vyzkoušet si právě kuchařský kurs. Šéfkuchař Robert St. John z Hattiesburgu zrovna připravoval delikatesu z garnátů a ovesné kaše. Při předešlém pobytu Hebert a jeho žena navštívili místní hrnčířství a pár obchůdků se starožitnostmi.

Hebertovi se tady dost líbí, ale má jednu výhradu. „Co by určitě pomohlo, by bylo více cedulí se jmény ulic nebo popisné cedule na budovách. Promarnili jsme spoustu času jejich hledáním,“ stěžuje si penzista.

Jeden blok od hotelu The Alluvian renovuje Steve LaVere dům, kde bude sídlit pekárna, restaurace, music club a museum věnované historii blues a rádia. Kromě toho LaVere, který v roce 1990 produkoval kompletní vydání Johnsonových nahrávek, dnes organizuje hned šest turistických výletů. Ty se zaměřují na občanská práva, občanskou válku, bavlníkové plantáže, blues, americké Indiány a místní literaturu.

„Je to prostě neuvěřitelné. Představte si, že tady v Greenwoodu a okolí se narodilo nebo vyrostlo více než padesát spisovatelů,“ rozplývá se LaVere. Zdejší literární scéna zahrnuje i takového velikána, jakým byl dramatik Tennessee Williams nebo spisovatel specializující se na občanskou válku Shelby Foote.

Kytara Lucille B.B. Kinga

FOTO: ARCHIV

Delta Blues Museum: chatrč Muddy Waterse

OSOBNOSTI

Robert Johnson (asi 1912 – 1938)

Mimořádný hudební i básnický talent je pokládán za nejvýznamnějšího představitele venkovského blues z Mississippi. Způsobem hry na akustickou kytaru předešel Johnson „elektrický“ styl, tradiční bluesový obsah (touha, nevěra, žárlivost) dostal v jeho písních jako *Come On In My Kitchen*, *Hellbound On My Trail* nebo *Terraplane Blues* osudovější význam. Narodil se v Hazlehurst a zemřel v Greenwoodu. Ocílil se jako jediný nevlastní v rodině s deseti dětmi. Chlapec skoro bez vzdělání uměl hrát trochu na fukací harmoniku, kolem roku 1930 utekl z domova, aby se učil na kytaru. Začátkem 30. let hrával po hospodách a tančovačkách v Banks. Od poloviny 30. let vystupoval i sólově v klubech, tančírnách a barech v Arkansasu. V listopadu 1936 nahrál Johnson pro společnost ARC v improvizovaném studiu v hotelovém pokoji v San Antonio 15 vlastních skladeb, o rok později podobně v Dallasu ještě jedenáct. Víc už nestihl..

Muddy Waters (1915 – 1983)

Narodil se jako McKinley Morganfield ve městěčku Rolling Fork, ve třech letech mu zemřela matka a vychovávala ho babička v Clarksdale. Jako chlapec pracoval na farmě, ve třinácti se poprvé dostal k harmonice, o čtyři roky pak ke kytarě. V roce 1941 si ho nahráli „terénní pracovníci“ Knihovny Kongresu pro archiv lidových písní (hledali Roberta Johnsona, netušíce, že již tři roky nežije). Tehdy Muddy Waters již několik let vystupoval po ulicích a barech. V roce 1943 se přestěhoval do Chicaga. I tam se ale musel těžce prokousávat. Po pár letech hraních po klubech a večírcích začal konečně nahrávat – a hned pro Columbia Records. Bohužel, tato nahrávka nikdy nevyšla. Vyšlo mu to ale s nezávislou místní firmou a Muddy Waters zabodoval singlem *I Can't Be Satisfied/I Feel Like Going Home*. Stal se předním zástup-

cem chicagského blues. V jeho hudbě se odrážel duch Deltý i obdiv k Johnsonovi. Nahrávky *Louisiana Blues* a *Long Distance Call* z let 1950 – 51 jsou vrcholem poválečného blues. Mladá a bílá Amerika ho ale stejně jako ostatní černé hudebníky objevila až v 60. letech. Waters vystupoval téměř až do své smrti.

B.B. King (1925)

Legendární bluesman přezdívaný Bluesový král se narodil jako Riley B. King v rodině chudých pracovníků z bavlníkových plantáží u městečka Itta Bena. V sedmi letech už King zastával na poli práci dospělého. V devíti mu umřela matka. Inspiraci našel v muzice afroamerických kostelů. Snil o tom, že se stane gospelovým zpěvákem. Jako teenager skončil se školou a jezdil s traktorem. Ve volnu zpíval na ulicích. Nakonec opustil plantáž a s dvěma a půl dolary vyrazil stopem do Memphisu.

Rok zpíval po ulicích, až dostal šanci vystoupit v populárním rozhlasovém pořadu. Začal hrát pravidelně po klubech a rádiích jako Beale Street Blues Boy, což se později zkrátilo na Blues Boy King – B.B. King.

Poprvé nahrával v roce 1949 a do konce roku stačil vydat šest singlů! Podepsal smlouvu a koncertoval a koncertoval. Když se jednou připlel k požáru v nočním klubu a zjistil, že vypukl kvůli hádce mužů o jistou Lucille, pojmenoval po ní svou kytaru, kterou s nasazením života uchránil před plameny. Od té doby tak říká každé své kytarě.

Jeho sedmý singl z roku 1951 *Three O'Clock Blues* se stal celonárodním hitem. Ale mnohem větší uznání si vydobyl až v polovině 60. let. Jeho hraním se inspirovali George Harrison, Eric Clapton či Jimi Hendrix. V 70. a 80. letech měl rok co rok skoro 300 vystoupení po celém světě. V roce 1988 nahrál slavnou píseň *When Love Comes to Town* s irskými U2. Za celou kariéru získal 18 cen Grammy.